Masum bakışı yakalamak

Sabaha doğru gün ışımaya başlamıştı. Perdeleri olmayan hastane odasının penceresinden giren aydınlık, içeriyi gecenin karanlığından ayırıp loş bir hale sokmuştu.

Gece boyunca uyuyamayan genç kadın, o yorgun bedenini oturduğu iskemleden sürükleyerek pencereye yaklaştırdı. Önceki gün ikindi ile başlayan kar yağışı durmuş, her tarafı beyaz bir örtü ile sarmıştı. Karın ağırlığını yüklenmiş zayıf, çıplak ağaç dalları yere doğru eğilmişti. Hastaneye geldiği saatten bu yana ağlayan genç kadının gözyaşları adeta kurumuş, gözkapakları hareketini kaybetmişti. Dışarının aydınlığıyla karışıp yanan gözlerini dünden beri hasta yatağında öyle hareketsizce yatmakta olan çocuğuna çevirdi. Arada bir, kesik kesik, kısa inlemeleri olmasa çocuğun, yaşadığına ikna olmaya imkân yoktu. Rengi iyice solmuş, dudakları kuruyarak kabuk bağlamıştı.

Genç kadın, daha iki gün önce koşup oynayan, kahkahalar atan, yaşama sevinci olan bu sevimli, masum yavrucağına uzun uzun baktı; yutkunmaya çalıştı, boğazındaki düğümü çözmek için. Çocuğunun o masum tebessüm ve bakışlarında birine, bir daha şahitlik etmek için neler vermezdi ki. Gözlerinin önünden buğular yükseliyor zannına kapıldı. Yüreği daraldıkça daralıyordu. Gan ihtiyarı elini göğsüne doğru götürdü; zira yumru gibi bir ağrı oturmuştu oraya ve bir türlü geçmek bilmiyordu. Çocuğu bu halde yattıkça da -Allah(c.c) korusun, daha kötü de olabilir- derin ve acısız nefes almasına imkân yoktu. Çöktüğü iskemlede sırtını kalorifer peteğine dayayarak, bakmaya kıyamadığı minik yavrusu için dualar ediyor, sürekli kımıldayan dudakları arasından arada bir, belli belirsiz derin ahlar işitiliyordu. Bir ara tekrar dışarı baktı; kar tekrar yağmaya başlamıştı ve ağaçların boyu iyice kısalmıştı.

Bir hemşire içeri giriyor, genç kadına bir şeyler söylüyor; işitiyor ama boşalan ya da duran zihni hiçbir şeyi algılayamıyordu. Bir iki kelime hariç; "annesi", "çocuk" Evet, evet. O bir anne idi ve bu kimsesizler mahpushanesi gibi hastane odasında, öylece cansız bir şekilde yatan çocuk ta onun çocuğuydu. Anne ve çocuk... Hangi tablo, bunun kadar anlamlı ve hangi ilişki bu kadar güçlü olabilir di ki. Çocuğu için güçlü olması gerektiğini biliyordu. O bir anne idi ve eğer çocuğuna bir şey olursa en zayıf insan o olacaktı.

Çocuk öylece, hareketsizce yatıyordu. Acaba o da kendi halinden haberdar mıydı? Acı çekiyor mudur ki acep. Anne, elinde temiz, ıslak bir bez ile çocuğunun kabuklanıp kurumuş dudaklarını ıslatıyor, üzerindeki örtüyü düzeltiyor, saçlarını okşuyor; ona bakıp bakıp, artık dışarıya akmayan gözyaşlarını içine aktırıyordu.

Hastane koridorundan çığlık çığlığa çağrışlar, feryadı figanlar, ağlama sesleri yükselmeye başladı. Genç kadın, dizlerinden tutunarak ayağa kalktı; kapıdan dışarı baktı. En çok ağlayan kadını tanımıştı. O da kendi çocuğunun başında bekleyen bir anne idi. Daha dün konuşmuşlardı; birbirlerinin hal ve hatırlarını sormuşlardı. "Çocuğun durumu biraz daha iyi şimdi. Toparlanacak inşallah" demişti o kadın; o anne. Şimdi ise bütün acılar onundu.

Beklemeden odaya geri döndü. Çocuğuna bir daha metanetle bakmaya çalıştı. Gözlerinin önünde yavrucak öylece yatıyordu. "Ya..." dedi, "ya benim çocuğum da..." dedi bir daha. Gerisini düşünmek bile istemiyordu. Genç kadın, için için, hıçkıra hıçkıra, bir gözyaşı sağanağı içinde...

* * *

Her gün şahitlik ettiğimiz ama görmediğimiz, ancak bizim başımıza geldiğinde idrak ettiğimiz nice öyküler yaşanıyor her gün yanı başımızda. Bir çocuk annesine ağlar, bir anne çocuğuna. Kimi hayata dair isyanlara girişir, kimisi duaya. Bir baba, ne ağlayabilmiştir, ne de isyan bayrağını çekmeye mecali vardır. İşte hayat, biraz da budur.

Dünyalık telaş ve oyalanmalardan, mal ve makam hırsından, şeytanın ve nefsin fısıltılı tuzaklarından öte, dünyada daha anlamlı ve önemli şeyler vardır.

Oryantalizm'in ölümü

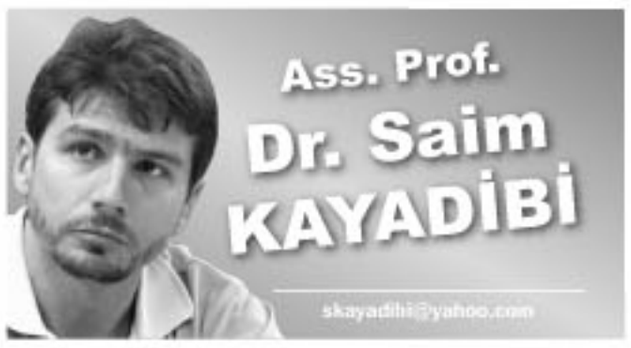

İslam Dünyasının zenginliği sinsi Batılı sömürgecilerin sürekli ilgi alanında olmuş. Asırlardır bu zenginliğin kendilerine nasıl aktarılabileceğinin hesapları ile meşgul olmuşlardır. Sömürge temelli bilinçle kurulan Batı medeniyeti sürekli varlığını başkalarını sömürerek idâme ettirme telaşında olduğundan her dönemde kendince yeni psikolojik ve kültürel terimler üretmiştir. "Kan Emiciler" olarak da tanımlanan Batı medeniyetinin özü kendilerinin dışındakileri her metod kullanarak sömürebilme ortamının yaratılabilmesi için bütün yolların mübah olabileceği anlayışına dayanır.

İslam Dünyası'nın zenginliğini korsanca yöntemlerle elegeçirmenin kolaylığını araştıran bu sömürge toplumları Oryantalizm diye bir kavram geliştirdiler. Edward Said'in tanımlamasıyla Oryantalizm "Doğuya hâkim olmak, onu yeniden kurmak ve onun yöneticisi olmak için Batı'nın uydurduğu bir yoldur. Doğu Âlemine ilişkin ideolojik önyargılar ve perspektiflerin hâkim olduğu, düzenlenmiş yazı, vizyon ve araştırma tarzıdır." Bu kavram çerçevesinde İslam Dünyası'nın bütün değer ve unsurlarını inceleyebilecekler, bu sömürge arzularına hizmet edebilecek stratejik bilgileri kolayca elde etme fırsatını yakalayacaklardır. Uzun yıllar süren ciddi çalışmaları ile bu hedeflerine ulaşan Batılılar İslam Dünyası'nı ve Doğu Âlemini amansızca ve insafsızca sömürdüler. Vücutlarda kalan son damlaya kadar emip tükettiler. Öldürücü keneler gibi abandılar taze kan damarlarına. Güya Doğubilimi araştırmaları diye lanse edilip medeniyet araştırmaları gibi süslü kelimelerle en hassas bilgi merkezlerimizi didik didik ettiler. Bu sinsi kelime adı altında elde etmiş oldukları bizim stratejik ve hassas bilgilerimizi Müslümanlar alayhine kullanarak yıllarca İslam Dünyası'na ve mazlum halklara kan kusturdular. Bu kendilerinin üretmiş olduğu terim, Oryantalizm, açıkça onların arzularının gerçekleşmesinde olağanüstü hizmet vermiştir.

Artık İslam Âlemi'nin menfaatlerini koruyucu ve kollayıcı yeni terimler üretme sırası bizde. Kendi değerlerimizin korunması için bir çalışma içerisine girmeden, beyin fırtınası estirmeden bunlar gerçekleştirilemez. İslam'ın ve Müslümanların onurunun korunması ve çalınan hakların iadesi için meşru olan bütün yollar yapılmalıdır. Siz buna ister "Diyalog" deyin ister "Batı ile Entegre", "Yurtta Barış Dünyada Barış", yada "Komşularla Sıfır Problem" deyin, özetle ne isim verirseniz verin hiç farketmez. Temel amaçlardan sapmadıktan sonra hangi metodu yada terimi kullanırsanız kullanın İslam Âleminin faydasına ise kullanılmalıdır diye düşünüyorum. İslam anlayışının ve varlığının vazgeçilmez beş değeri vardır. "Din, Hayat, Akıl, Nesil, Mal" ve bu beş değerin altıncısı da "Onur" dur. Müslümanların onurunun devam ettirilmesi ve kollanıp korunması en az ilk beş değer kadar önemlidir. Bu açıdan beyinlerimizi Vahiy ve Sünnet ruhuyla yeniden aydınlatıp bu beşinci değerin varlık kazanması için gerekli bütün yolların denenmesi ve hayata geçirilmesi gerekmektedir.

Modernite Batılılara yaptıklarının utanç verici yüzünü göstermeye başladığından beri kendi üretmiş oldukları terimlerden de artık utanır hale geldiler. Bu yüzden artık Oryantalist demek bu oryantalistlere ar gelmeye başladı. Yeni bir terim üretmenin zamanı gelmiş olmalı ki artık "Akademisyen" kelimesi üretildi: İslam bilimleri ve kültürü akademisyeni; Ortadoğu Araştırmaları, yada Doğu Araştırmaları. Oryantalizm ölmüş olsa da onun anlayışı kıyamete kadar devam edeceğe benziyor. İslam dünyası bu oryantalistlerin ürettiği terimleri İslamileştirerek oyunlar bozulabilir. Onların kullandığı terimlerle ve kelimelerle karşılık verilmeli. Zaten görünen o ki son bir kaç on yıldır Müslüman düşünürlerin gayretleri ile oyunlar bozulmaya, hileler ters dönmeye, sular akması gereken akışta akmaya başladı.

Müslüman girdiği topluma huzur, saadet, güven, özgürlük ve "fıtratı", yani yaratılışındaki özü tekrar kazandırır. Nasıl ki İslam geldiği müşrik toplumunu aydınlatıp "Asrı Saadet" haline getirdi ise bu modern çağdaki toplumları da ayrı anlayışla aydınlatıp barış ve güven ortamını yaratabilir. Dönemin süper gücü Fars İmparatorluğu İslamileşmiş ve dili Farsça bir İslam dili haline gelmiştir. Asırlarsa İslam'ın müdâfisi olan Türkler İslamileşmiş ve Türk dili İslami bir ruha bürünmüştür. Tarih bunun bir çok örnekleri ile doludur. Şimdi ise sıra Batı'nın İslamileştirilmesinde ve dillerinin de İslami bir ruha kavuşmasında. Bunun için çok değerli bilim adamlarımız gece gündüz çalışmakta kendi medeniyetimizin eserlerini İngilizce'ye tercüme etmektedirler. Abdullah Yusuf Ali'nin bir ömre değen Kur'an tercümesi İngilizce'nin İslamileştirilmesinde büyük rol oynamaktadır.

Dün Abdullah Yusuf Ali'nin anısıa düzenlenen konferans Kuala Lumpur'u tekrar aydınlatı. Islamic Book Trust ve Yayasan Pendidikan Islam ile ortaklaşa düzenlenen konferansı önceki Başbakan Abdullah Ahmad Badawi onurlandırdı. Kanada'dan gelen Muzaffar Iqbal'in "Between Believers and Disbelibers: The Qur'an in the Contemporary World" adlı bildirisi bütün katılımcılara ufuk açtı. Çocuklarımızın Kur'anla tanışması en geç beş yaşında başlamalıdır. Özellikle klasik metodla çocuklarımızın Kur'an-ı ezberleyip kalblerinde yaşatmalarının sağlanması için ortamlar oluşturulmalıdır ki bu asrın İslamileştirilmesi için gerekli alt yapı hazırlanabilsin.

Meram işte böyle...

Ben Meram'a gönül verdim
Bu ilçe derdi benim derdim
Elli yıl önceki Meram'ı gezdim
Hayallerimdeki güzel Meram

Birkaç haftadır **Konya Üniversitesi** konusu var ki gündemden düşmüyor. Tabi hem bir gezgin, hem de bir Meramlı olarak ben de yazdım bu konuda.

Yazmam lazım, çünkü bu ilçenin kendisi kadar meşhur olmaya layık bir köyü olan asırların antik kenti **Kilistra**'da doğup büyüdüm, hem de bu ilçenin bir semtinde hayatımı devam ettiriyorum.

Konya, benim için bir bütündür ama terazi mizanda dengeli olmalı, asla bir tarafa ağdırmamalı şimdi ağdırıklı mı derseniz? Eh gören gözler kılavuz istemez tabiî ki hem de çok dengesiz ağdırıyor bazı taraflara. Vay sen misin yazı yazan bu konuda etraftan gelen eleştirileri bir görseniz, kimi iyiliğine vuruyor, kimi yağcılıkla suçluyor, kimileri sen ne yapacaksın bu konuları, yaz eski hikâyeleri hayatını yaşa diyor.

İşte bu iş olmadı... Bizler yazar olarak halkın gözü kulağı isek her şeyi, ama her gerçeği yazmak ve halkımızı bilinçlendirmek zorundayız.

Bir kere beni çevremden veya telefon açarak yağcılıkla itham edenlere şunu söyleyeyim, ben **Serdar Kalaycı'**yı hiç tanımazdım. Meram'a başkan olduğundan beri iki defa basın toplantısı katıldım, kendisini o zaman tanıdım. Yani eski bir atasözündeki deyimin ifadesi ile **anamdan dayım değil, babamdan soyum değil.** Benim için **Tahir Akyürek** de birdir **Mehmet Hançerli** de birdir **Uğur İbrahim Altay** da birdir. Hiç değişmez... Çünkü hepsi bu şehrin hizmetindeler bu şehre bir çivi çakmak bir eser bırakmak için uğraşmaktalar. Yiğidi öldür hakkını yeme derler ya, bir göreve gelince canhıraş çalışanı da takdir ederim.

Allah aşkına şöyle geriye doğru bir düşünün. **Selçuklu Belediyesi**'nin yapılaşmaya geçmesi eskiler hariç, yeni yerleşim yerleri azami 25- 30 yılı geçmez. **Karatay** dersen, hakeza son yıllarda büyük gelişme gösteriyor.

Bunların gelişip büyümesindeki tek gerçek yerleşime ve yapılaşmaya uygun yerlerinin çok olması, kültürel dokularının su havzalarının turistik ve tarihi yerlerinin **Meram**'a göre daha serbestlik arzetmesidir. Eğer hepimizin içerisinde bir Konya sevgisi var ise hepimiz adil olmalıyız, adaletten şaşmamalıyız. Konya'da **Meram** ayrı bir uzak yerde değildir. Merkeze en yakın olanlar **Meram**'ın semtleridir yine de. Ama büyük düşünen, şehrin vekilleri idarecileri şu düşünce içindelerse onu da bilemem:

Boş ver yahu şimdi **Meram**'ın **Gödene** semtine veya herhangi bir yerine üniversite yapılsa, oraya ulaşım için yollar gerekli... Birçok otobüs gerekli hatta yarın tramvay da isterlerse ne yapanız... Oysa şimdi oralar eski düzen devam ediyor, halkın bu konuda bir şikâyeti yok. Cılız seslere de biz aldırmıyoruz zaten... EBK önündeki tren geçidine, Öğretmenevleri'nin dar yoluna bir çözüm üretemedik, bir de oralara üniversite yapılırsa başımıza talebeler dert açar.

Böyle diyorlarsa bilemem. Buranın nasıl olsa namlı bir adı var**, Meram** diye... Bu havayla bir müddet gitsin bakalım diyorlar. Ama gel de bize sor eski deyimle, **karşıdan gördüm görkemli türbe, içerisine girdim ki töbe Allah töbe...** Meram işte böyle.

İlgililerden Meramlılar olarak istirham ediyoruz. Israr da ediyoruz... Hatta ben "Konya'nın bakanıyım" diyen Sayın **Başbakanımız Recep Tayyip Erdoğan**'ın bu işe el atmasını da arzu ediyoruz. Bu üniversite Meram ilçesi için büyük bir şanstır, kaçırılmaması lazım. "Bu çabaya herkesin katkıda bulunması gerekir" diye düşünüyoruz Meramlılar olarak.

Burada çok müsait yerler var şimdi **Yenibahçe (Resil) Alakova**, **Gödene, Pamukçu...** Hatta **Bayat köyü** sırtlarına, **Sarıkız** beline kadar uzanmak mümkün... Zaten buralarda yerleşmeler de var... Bu yöreler hem havadar, hem yeşillik, hem de sakin sessiz... Başka bir şey aramaya gerek yok... Siz sadece yol hizmeti getireceksiniz buralara.

Selçuklu'da 70-80 bin kişilik öğrencisi akademisyeni ve çalışanı ile büyük bir üniversite var, şimdi bir de **Mevlana Üniversitesi** kuruldu.

Karatay da ise **Adliye Sarayı, KTO Karatay Üniversitesi** bölgenin çehresini değiştirdi. Arazi müsait olunca yüzlerce kooperatifleşme ile binlerce bina ve yerleşim alanı, Mevlana Kültür Merkezi, Hilton Oteli modern bir Karatay doğurdu. Daha neler neler...

Ya **Meram**'ın nesi var, sadece ismi var... Yeniyol Caddesi var... SSK'dan bozma Eğitim Araştırma Hastanesi var, Meram Tıp Fakültesi var... Bunlar da fi tarihinden beri var zaten.

Selçuklu, İstanbul yolunu takiben ta Dokuz'un beline dayandı. Ankara yoluna doğru Sancalar Karaömerler, Çaltı köylerine dayandı. Organize Sanayi Bölgeleri ise Aksaray yolunda aslım bataklıklarına yerleşti. Batısında ise **Yazır** ve **Tatköy Sarayköy Sulutas** dağları bile Takkelidağ'a doğru yerleşimde, arzu edilir yerler oldular.

Karatay, Aslım ve Tatlıcak yoluna, güneyde Karaman yoluna doğru, doğuda Erler, Saraçoğlu gibi geniş arazilere sahip ovaya yayıldı. **Meram** ise dar bir alanda kısılıp büzüldü. Şehrin içerisindeki kooperatifleşme ve kentsel dönüşümde yıllardır iskan mahallindekilerle pazarlıklar içinde boğuşuyor. Bir tarafta su havzası var... Buralarda yerleşim yasağı var... Bir tarafta tarım sahaları var... O kurumla uğraş veriyor... Yaka Meram zaten kendini aşmış, her yer dolmuş, yerleşim yeri yapmak bile lüks iş. Burada yani Meram'da başkanlık yapmak bana göre çok zordur. Bunlar asla kişisel beceri veya becerisizlik olarak yansıtılamaz... Bir iş yapmaya kalkar, orası şöyle burası böyle, hemen tenkitler başlar, bazılarının dersen kişisel dertleri var, onlar da başkanı suçlarlar... Bu işler şahsi işlerin derdi değil... **Meram'ın gelişmesi hepimizin derdidir.** Onun için bu kişisel kısır çekişmeleri bir tarafa bırakıp Meram'ın geleceği için geceyi gündüze katmalıyız. Konyamız'ın gelişip serpilmesi ve diğer şehirlere örnek olması için, her ilçe sakini ilçesi için çaba göstermeli...

Şunu tekrar söylüyorum, hiçbir başkana yakınlığım olmadığı gibi, hiçbirinin de benim nazarımda ayrıcalığı yoktur. Bu böyle biline...

Türk Olmak...

Geçtiğimiz haftalarda Derda yeğenimden (Allah ondan razı olsun) bir mesaj aldım. Mesaj "Türk Olmak" diye başlıyordu. Ve mesajı şu şekildeydi:

Okuduğu kitabın önsözünü atlamaktır, yemek yediği kaşığı tatlı yemeden önce yalamaktır. Yemeğin tadına bakmadan tuz atmaktır, boyalıdır dokunmayın yazısını gördüğü halde parmağıyla kontrol etmektir. Bulmacada kadın erkek fark etmeden mankene sakal kaş bıyık, gözlük çizmektir, yabancı şarkıları bilmediği halde bilirmiş gibi söylemeye çalışması, ne yapıyorsun diye sorulduğunda, nasılsın diye sorulmuş gibi iyiyim demesi. Google'da kendini aramaktır. Bunları okuyup "harbi lan" deyip gülmektir.

Yurt dışındaydım ve çok güldüm... Mesajın sonunda da "bunları okuyup gülmektir" diye yazmaz mı? Hay aksi dedim ve yine güldüm, aklıma da Türklerin yani bizlerin eski ve vaz geçilmez özelliklerimizden aklıma gelenleri yazmak istedim. Hadi bu hafta biraz gülelim. .

*Şehirlerarası otobüsle yolculuk yapanlar hatırlar; 403 Mercedes'lerin ilk çıktığı yıllar...

Eski model bir şehirlerarası otobüsün kasasının değiştirilerek 403 süsü verilmesi, yolcu tarafından bilet alınmadan önce "Otobüs kaç model?" diye sorulduğunda; gayet ciddi bir şekilde 'Son model abi/abla 403' denilmesi... (Bunun aynısı çoğu kişinin başına gelmiştir.)

*Otoban kenarında, Alâeddin tepesinde, yeşil alana oturup, üzeri gazete kâğıdına sarılı şişeden içilmesi, gelip geçen arabaların seyredilmesi...

*Keçeli kalemle, büyükçe bir kâğıt ya da kartona yazılmaya çalışılan duyurularda başlangıç alanının, hovardaca kullanılması ve son harfe yer kalmaması; dolayısıyla son harfin eciş bücüş hatta aşağı ya da yukarı kaymış şekilde yazılması...

*Televizyondaki tüm dizilere olan bağımlılık nedeniyle bunu paraya dönüştüren bir esnaf topluluğunun olması... (Örn: Dicle sürmesi, Seymen Ağa yüzüğü, Kurtlar Vadisi yüzüğü) Ve bunları satın alan bir kitlenin bulunması...

*Birbirini uzun sure görmemiş kişilerin karşılaştıklarında, birinin diğerine 'kilo almışsın' demesi...

*Minibüslere, taksilere güzellikten ve şıklıktan nasibini almamış, dantelli perdeler, karpuz şeklinde, örülmüş figürler, üzümler ve yastıklar konulması takılması...

*Trafik ışığında beklerken sarı ışık yanar yanmaz, daha yeşil yanmadan kornaya basılması...

*CD çaların ilk çıktığı yıllarda, iç dikiz aynasına CD asılması.

*1970 ve 80'li yıllarda boncuklarla örülmüş iki kuşun dikiz aynasında sallanması ve tuttuğu takımın renginde olması. Güzelmiş deyince içerdeki (Mahpushane) bir dostumdan denilmesi.

*Her mankenin sarkıcılık ve oyunculuk yeteneğine sahip olması... (Nefret ediyorum onun için tür filmi seyretmiyorum)

*Kedi, köpek (ve hatta civciv) gibi hayvanlara zorla rakı içirilip, sarhoş edilmeye çalışılması...(Nefret ederim.)

*Islak caddelere temizlensin diye paspas atılması...

*Yurt dışı seyahatinden gelindiğinde bavullara, takılan bagaj etiketinin hava olsun diye kasten çıkartılmaması... (Benim yarımdaki arkadaş ve ben Konya'ya gelene kadar çıkartmadık.)))

*Her milli maçtan sonra sevinç gösterisi başlığı altında birkaç kişinin kurşuna tutulması... Alakalı alakasız her tip pozisyona "Bariz Ofsayt" denilmesi...

*Karşılaşılan her türlü sorunun uygulamadan kaynaklanan aksaklık olarak nitelendirilmesi...

*Başı dönen birine (cinsiyeti hiç fark etmez!) "Miden de bulanıyor mu, yoksa hamile misin?" esprisinin yapılması...

*Yollara kaymak gibi asfalt döküldükten iki gün sonra su borusu döşemek, telefon hablosu çekmek için vs. yeniden kazılıp yolların köstebek yuvasına çevrilmesi...

*Gece sabahlara kadar eğlenip sonra işkembeciye gidilip kelle paça yenilmesi...

*Yolda park etmek yasak olduğu zamanlarda arabanın kaldırama çıkartılıp park edilmesi..

*Arabayla giderken, çöp bidonuna yaklaşılınca eldeki malzemeyle basket yapmaya çalışılması...

*Otobüslerde muavinlerin kapı basamağında durup şoföre yalakalık yapması...

*Açık büfe olan yerlerde bile aile reisinin baş köşede oturması, hanımın koştura koştura sofrayı donatması...

*Plajlarda 45 derece sıcağın altında çay içilmesi, hatta çay sıcak olmazsa söylenilmesi. Öte yandan karpuzun deniz içinde soğutularak her ikisinin de "serinlettiğine inanılarak" servis edilmesi..

*Delikanlı Edebiyatı diye bir edebiyat türünün var olması..

*Karpuz+peynir+ekmeğin, Ctrl+Alt+Del kadar kıymetli ve tatmin edici olması..

*3 veya daha çok çocuklu ailelerde ilk çocukların Kız olması, erkeği bulana kadar çocuk yapılması... (Ben 5 kızdan sonra gelen bir oğlanım)))

*Askerlik dönüşü, mutlaka yalan olan bir şeyin anlatılması.

*İşçilerin ve memurların hükümete tepkilerini göstermek için meydanlarda davul-zurna, güle eğlene halay çekmeleri..

*Önüne gelene sanatçı denmesi , bu yüzden gerçek sanatçı diye bir kavramın oluşmuş olması..

*Milli olmak diye bir kavram olması...

*Mobilette denen ufacık zavallı makineye dört kişi binilmesi..

*Mobiletteye çift motor takıp 100-120 km hıza ulaştırılması ve motoru görünce "çift mi abi" diye sorulması.

*Arabaların tuning, yani modifiye, yani aksesuar yaptırdıktan sonra markasını sökmek ve arabanın markasını trafikte merak etsinler diye egosunu tatmin etmek.

*Şahin marka arabaya mutlaka çelik jant atmak ve modifiye yapmak. Yüksek sesle müzik dinlemek ve millete dinletmek.

*Bazı kelimelerin her şekilde yazılabilmesi... (orn: poğaça, poaca, pogca, poca, pouca, pohca, bohca, pogce, açma sandviç, sandövic, sandaviç, sandovich vb.) Çok gülerim çook...

*Pencere markasının sonunda mutlaka PEN olması... (Bir tek WİNSA var herhalde)

*Bisiklet ya da arabanın ani fren yaptıktan sonra, sürücünün arkaya bakıp, yolda kalan lastik izinin uzunluğuna göre sevinmesi... Aynı şeyi pati yaptıktan sonra da yapması...

*Yabancı bir ülkeye özgü herhangi bir yiyeceğin "Aaa aynı bizim gözleme!" veya "E bizim su böreğinin aynısı iste!" şeklinde küçümsenmesi.

*Şoförlere "Kaptan!" diye seslenilmesi. Hatta birçok şoförün de bundan haz alarak aracı vapur edası ile kullanması...

*Düğünlerde, sıra oyun havalarına geldiğinde hemen bir çember oluşturulması ve oynamayan kişinin kollarına asılıp çember içerisinde oynamaya zorlanması...

*Ticari işletmelere "Asmalı Konak Kebapçısı", "Çocuklar Duymasın Mağazası", "Kurtlar Vadisi Kahvehanesi" şeklinde son derece yaratıcı isimler konması..

*Kar topunun içine taş konularak en yakın arkadaşın sakat bırakılması..

*Bakkaldan alınan ekmeğin köşesinin eve gelinceye (ben çok yaptım) kadar yenmesi...

*Minibüs şoförlerinin korna çalarak müşteri çekmeye çalışması..

*Satıcıların veya esnafın birçoğunun hiç tanımadıkları halde ya da yeni tanıştığınız zaman bile "Sana şu kadara olur abi" demeleri.

Aklıma gelenler şimdilik bu kadar.

Hoşça, sağlıcakla kalın... Ama en önemlisi adam gibi adam kalın.